

Šulinys

Nr. 35
2015 m. Gruodis

Merkinės Vinco Krėvės gimnazija

Vasario 16 – oji Merkinės V. Krėvės gimnazijoje

Kaip ir kasmet vasario 10 – 16 dienomis prisijungėme prie Lietuvos Respublikos Prezidentės Dalios Grybauskaitės iniciatyvos „Vasario 16 – ają švėsk išradimai“. Visą savaitę klasėse vyko teminės valandėlės, dalyvavome fotosesijoje „Mes – lietuviai!“, kurios metu kiekviena klasė fotografavosi pasipuošusi tautine atributika. Buvo atidaryta vaikų piešinių paroda „Lietuviais esame mes gimę“, sukurtas proginis stendas „Vasario 16 – oji“. Vasario 13 dieną giedojome Lietuvos himną prie Vinco Krėvės paminklo, o vėliau visi Gimnazijos bendruomenės nariai įsiamžino bendroje fotografijoje, suformuodami Lietuvos valstybės vėliavą. Labai dėkojame visiems Gimnazijos bendruomenės nariams, prisidėjusiems prie minėtų veiklų ir akcijų.

Vasario 16 d. prisijungėme ir prie Varėnos kultūros centro organizuojamos šventinės Lietuvos valstybės atkūrimo dienos minėjimo programos, kur rodėme patriotinę kompoziciją „Iš Dainavos šalies su meile“. Ši programa – puikus pavyzdys,

kad Gimnazijos organizuojama neformalaus ugdymo veikla kokybiška ir produktyvi. Programos vedėjai – „Improvizatorių klubo“ nariai (būrelio vadovė Rita Černiauskienė), scenoje išvydome „Jaunimo ansamblį“, taip pat „Solinio dainavimo“ narys Ronetą Saveiskytę ir Urte Fialkovskytę (būrelių vadovas Kęstutis Breidokas), žiūrovus džiugino tautinių šokių kolektyvo „Sukčius“ jaunųjų ir vyresniųjų grupės (vadovė Regina Sakalauskienė), prie scenografijos kūrimo prisidėjo „Fotoblyksnio“ nariai (vadovas Vytautas Černiauskas). Malonu, kad tokia veikla suvienija bendruomenę ir, žinoma, suteikia progą pamąstyti – ką reiškia būti lietuviu.

Neformalaus ugdymo organizatorius
Vytautas Černiauskas

*Algimanto Černiausko nuotraukoje:
Merkinės V. Krėvės gimnazijos bendruomenė*

Kovo 11 – osios minėjimas

Kovo 11 d. minėjome Lietuvos Nepriklausomybės atkūrimo dieną. Šventė prasidėjo Šv. Mišiomis Merkinės bažnyčioje, po kurių merginai rinkosi į šventinį V. Krėvės gimnazijos koncertą. Renginys prasidėjo „Jaunųjų šaulių“ nariams: Sigitui Pačkauskui, Gabrielei Krutulytei (IIg kl.) ir Sandrai Stravinskaitei (Ig kl.), iškilmingai įnešus į sceną istorinę Lietuvos vėliavą. Tuomet, kaip jau įprasta, visi susirinkusieji sugiedojo Lietuvos himną.

Renginį vedė „Improvizacijos klubo“ nariai: Žygmantas Minelga (IIIg kl.), Vaida Jurčiukonytė (IIg kl.), Jovita Urbonavičiūtė, Emilija Rožankevičiūtė (Ig kl.), Neringa Lisauskaitė (8 kl.), Kotryna Černiauskaitė (4 kl.). Scenoje pasirodė „Jaunimo ansamblis“, atlikdamas dainą „Pavasario lietus“. Solistė Roneta Saveiskytė (Ig kl.) dainavo apie gražiąją meilę, Urtė Fialkovskytė (IIIg kl.) atliko savo kūrybos dainą „Mano kelias“. Tų pačių merginų duetas dainavo dar dvi dainas: jausmingąją „Raudoni vakarai“ ir garsiąją „Laisvę“, kuriai pritarė visi programos dalyviai. Dainą „Vakar buvo šventė“ atliko mokytojų trio: Kęstutis Breidokas, Gintautas Rudzis ir Vytautas Černiauskas. „Jaunučių ansamblis“ sudainavo „Tekla saulelė“.

Netrūko scenoje ir šokių. Žiūrovai išvydo mažųjų šokėjų pasirodymą, tautinių šokių kolektyvo „Sukčius“ šokį „Bajorėlis“. Vėliau vyresnieji šokėjai pademonstravo dar du šokius „Lindihopą“ ir „Sirtakį“. Neapsėjo renginys ir be skaitovų pasirodymo. Poeziją skaitė mokytoja Rasa Alekšišiūnienė, Laima Čaplikienė, aštuntokė Modesta Čaplikaitė, mažieji skaitovai Austėja Tarailaitė, Elinga Večkytė ir Nojus Sukackas. Šeštokė Kamilė Daugevičiūtė paskaitė savo kūrybos tekstą.

Programą rengė Gimnazijos direktorė Regina Sakalauskienė, mokytojai Kęstutis Breidokas, Rita ir Vytautas Černiauskai. Belieka pasidžiaugti, kad Merkinėje netrūksta patriotiškai nusiteikusių žmonių, o Gimnazijos auklėjimas taip pat persmelktas ta pačia tautiškumo ir vienybės siekiu dvasia. Dėkoju visiems vienaip ar kitaip prisidėjusiais prie šios gražios šventės.

**Neformalaus ugdymo organizatorius
Vytautas Černiauskas**

Algimanto Černiausko nuotraukoje: baigiamieji šventės akordai. Roneta Saveiskytė dainuoja įnalinę dainą.

Kaip jautiesi, kai kišenėje – šimtas?

Nuotraukose: Ignas Bingelis ir jo mokytoja Audronė Streikavienė gabių Varėnos r. mokinių apdovanojimo šventėje.

Mūsų gimnazijoje yra ne tik gabių sportininkų, dainininkų, bet ir tarptautinių konkursų nugalėtojų. Vienas iš jų – Ignas Bingelis, kuris praeitais mokslo metais laimėjo respublikinę anglų kalbos olimpiadą. Ignas Bingelis dabar yra III gimnazinės klasės mokinys, tačiau šį konkursą laimėjo būdamas II gimnazinės klasės mokinys. Tai didelis pasiekimas, nes užimti pirmą vietą Lietuvoje reikia daug pastangų ir neužtenka vien tik noro. Todėl nusprendžiau sužinoti, kaip pavyko jam tapti nugalėtoju.

Kas tau padėjo laimėti anglų kalbos respublikinį konkursą? Aš manau, kad šį konkursą man padėjo laimėti mano pastangos, nes kiekvieną pamoką nuo mažens stengdavausi ir dabar stengiuosi mokytis, sužinoti daugiau ir bandyti tas įgytas žinias panaudoti.

Ar džiaugiesi laimėjęs šį konkursą? Kodėl? Žinoma, esu laimingas ir džiaugiuosi savimi. Visų pirma, kad nereikės dvyliktoje klasėje laukti anglų kalbos egzamino ir kad iš mažo miestelio atvykęs mokinys aplenkė visus kitus, kurie buvo iš visos Lietuvos miesto mokyklų.

Kodėl nusprendei dalyvauti? Nes norėjau išbandyti save ir, kaip sakiau, panaudoti žinias.

Koks jausmas užplūdo, kai sužinojai, kad esi nugalėtojas? Mintyse nuskambėjo žodžiai: aš pats geriausias!

Ar dalyvausai kažkokiose olimpiadose? Taip žinoma. Dalyvausiu anglų kalbos kalbėjimo olimpiadoje.

Aldona Bubnelytė, 8 kl.

Tarptautinė šokio diena

Balandžio 29 d. Merkinės V. Krėvės gimnazijoje minėjome „Tarptautinę šokio dieną“. Kaip ir kasmet visi norintys galėjo dalyvauti „Šokių pertraukose. Pirmoje pertraukoje maži ir dideli nuotaikingai krypavo ir šėlo pagal klasikinę „Ančiukų šokio“ melodiją. Rimčiausias pasirodymas ir staigmena laukė po pamokų, kuomet buvo pristatytas projektas „Šok su mokytoju“.

Žiūrovai išvydo gražią valso kompoziciją, kurioje mokytojai šoko su abiturientais, o vėliau prie jų prisijungė ir visi salėje esantys. Šios dienos renginius organizavo gimnazijos direktorė, šokių mokytoja Regina Sakalauskienė, jai talkino IIIg klasės mokiniai.

„Šulinio“ info

Nuotraukose: Šokio dienos akimirkos.

Šeštokai apie Lietuvą

Lietuvis ir Lietuva

Brangi Tėvynė Lietuva tu man esi, bet kartais reikia išsiskirt skaudžiam kely. Aš niekad nenorėjau išvažiuot iš Lietuvos, bet man reikėjo, kad išgyvent galėčiau. Dabar akmuo didžiulis guli ant širdies, kaip man sunku palikt Tėvynę brangią ir be tėvų, ir be vilties aš išvažiuoju... Man sunku dabar: šeima ir artimieji taip toli.

Norėčiau grįžti į Tėvynę, bet nežinau, ką aš darysiu ten: be darbo, maisto, pinigų...

Brangi Tėvyne, sugrįšiu aš ir ginsiu Tave nuo priešų. Bet jeigu mirsiu nuo piktųjų rusų kulkos, prašau, palaidoki mane gimtinėj, kad būčiau prie šeimos narių...

Edvinas Plutulevičius

Lietuva brangi, Tu esi šalia, kai man sunku, Tu esi šalia, kai ieškau prieglobsčio kitur.

Kai būnu toli – ilgesys žudo mane. Atrodo, neištversiu aš be Tavo vėjo siūbuojamų medžių, kai linguoja šakos, kai matai besileidžiančią saulę lyg į juodąją prarają svečioje šaly. Į gimtuosius namus lėkte lėki, lyg akis išdegęs būtai. Skubi net ir šaltą žiemą, per pūgą – į brangiuosius namus.

Tėvyne Lietuva, Tu man mielesnė už manąją sveikatą. O kas jau Tavęs neteko – tai menkniekis, išties. Tas, kas brangina Tave – myli Tavo žaliuojančius sodus, pievas, medžius.

Kas Tavęs neteko – jie menki žmogiūkščiai, kurie jau nieko nebeturi – tik širdgėlą baisią. Kas širdį tebeturi, tai jiems ir niekas neuždraus Lietuvą mylėt...

Kamilė Daugevičiūtė

Nuotraukoje: šeštokai Patriotinės dainos konkurse.

Šeštos klasės mokiniai kartu su auklėtoju Eimantu Vitkausku visuomet musiteikę patriotiškai.

Mums žodis „Lietuva“ lyg šventas

Lietuviai savo rankomis gynė Lietuvą, padėjo karuose, nelaimėse ir bėdose, daug jų mirė, jie mirė žinodami, kad mirė dėl savo tėvynės ir jos laisvės. Lietuva lietuviams yra brangesnė už sveikatą, jiems Lietuva yra lyg sena, tarsi senas seneliukas, kuriam reikia vis padėti, jį mylėti ir svarbiausia mylėti.

Agnė Baltulionytė

Mums žodis „Lietuva“ lyg šventas žodis. Jo niekinti negalima, branginti reikia. Aš norėčiau nukeliauti į praeitį, taip, į tą praeitį, kur lietuvių savo rankomis gynė tėvynę ir norėčiau jiems padėti kovose ir nelaisvėje.

Ovidijus Točelis

Tėvyne Lietuva, mielesnė už sveikatą. / Kaip reik tave branginti, kas jau tavęs neteko.“ Šiuos širdį geliančius žodžius pasakė Adomas Mickevičius. Įkvėptas V. Kudirka sukūrė himną, kuris atspindėjo lietuvių ir Lietuvos gyvenimą.

Modesta Turauskaitė

Lietuvi, gerbk Lietuvą!

Lietuva tėvyne mano, būk šalia. Šalia kaip visada.

Lietuva, priglask visus, nesvarbu, ar tie kiti yra lietuvių.

Globok ne tik draugus, bet ir priešus, kurie gali atleisti tau. Globok vaikus mažus, atimtus, nuskriaustus, neturtingus.

Lietuva, būk dosni, padėk visiems. Būki vieninga, tarsi visas pasaulis.

Lietuva, būk mielesnė už sveikatą ir skausmą...

Būk tvarkinga, tėvyne. Lietuva, būk švari, kad negyventume šiukšlynuose.

Lietuvi! Gerbk įstatymus, tvarką, brangink savo tėvynę. Nesvarbu, kokia tėvynė, reikia gerbti ją visur, reikia gerbti ją ir kitose šalyse. Lietuvi, gerbk Lietuvą, būk švelnus Tėvynei!

Deivis Plutulevičius

Kodėl verta skaityti Adolfo Šapokos „Lietuvos istoriją“?

Neseniai namuose radau seną, tačiau mums visiems svarbią knygą, Lietuvai ir mums visiems, –Adolfo Šapokos „Lietuvos istoriją“. Kadangi jau 25 metai, kai Lietuva ir mes esame laisvi, aš nusprendžiau aprašyti perskaitytą A. Šapokos knygą.

Na, pradėkime.

Adolfas Šapoka gimė 1906 m. vasario 13 d. Kaip matote, visai netoli garsiosios vasario 16-osios, tik iki 1918 metų turėjo dar praeiti 12 metų. Gimė jis Grybeliuose, Utenos valsčiuje. Tai garsus Lietuvos istorikas, pedagogas, vienas 1936 m. veikalo „Lietuvos istorija“ autorių ir redaktorius.

Iš pradžių mokėsi Utenos progimnazijoje, vėliau 1925 m. baigė Panevėžio gimnaziją ir įstojo į Lietuvos universiteto Humanitarinių mokslų fakulteto istorijos skyrių. Nuo 1934 m. dalyvavo Lietuvos istorijos draugijos veikloje. Įdomu tai, kad tarpukario Lietuvoje jis sėmėsi istorijos žinių

Prahoje, Stokholme. O kai grįžo į Lietuvą, kaip tik paragintas Lietuvos švietimo viceministro ėmėsi rašyti Lietuvos istorijos vadovėlį gimnazijos klasėms. Taip ir gimė su kitais istorikais parengta ir mano minėta „Lietuvos istorija“.

Dar įdomu tai, kad redagavo ir kitą jaunų istorikų darbą „Jogaila“, skaitė paskaitas, vadovavo seminarams ir kursiniams darbams. Publikavo straipsnius žurnaluose „Praeitis“, „Senovė“, „Vairas“, „Židinys“ ir kt.

1937 m. vedė stomatologę Adelę Stanionytę. 1938 m. birželio 13 d. apgynė disertaciją „Lietuva ir Lenkija po 1569 m. Liublino unijos“, jam buvo suteiktas istorijos mokslų daktaro laipsnis, o vėliau suteiktas ir docento vardas. Kai 1940 m. Istorijos fakultetą perkėlė į Vilnių, važinėjo skaityti paskaitų, bet tų pačių metų vasarą sovietų valdžia pašalino jį iš VDU. Tada buvo trumpam apsigyvenęs Šeduvoje, dirbo technikume, o jo knygos buvo uždraustos. Kodėl žymus istorikas

nebuvo ištremtas į Sibirą, neaišku. Tik 1944-aisiais pasitraukė į Vakarus ir taip atsidūrė Kanadoje.

Gyveno Toronte ir redagavo „Tėviškės žiburius“, o 1961 metais ten pat ir mirė.

Kaip skaitėte, A. Šapoka išleido, redagavo, rašė straipsnius, tačiau šiame straipsnelyje noriu skirti didesnę dėmesį jo išleistam tarpukario istorijos vadovėliui. Ši knyga, kaip jau ir rašiau, pirmą kartą buvo išspausdinta 1936 m. Lygiai po 53-ųjų metų, jau po autoriaus mirties, prasidėjus tautiniam atgimimui, 1989 m. buvo išspausdinta 100 tūkst. egzempliorių tiražu, po metų – 1990 m. pakartota dar 155 tūkst. tiražu. Ar jums neįdomu, kodėl ši knyga sulaukė rekordinio susidomėjimo tada, kai Lietuva po 50 nelaisvės metų stengėsi tapti laisva ir nepriklausoma šalimi. Nieko nuostabaus, juk mūsų tauta siekė laisvės, o tikros istorijos nebuvo, tik sovietinė, todėl lietuviai masiškai ir skaitė A. Šapokos knygą.

Knyga „Lietuvos istorija“ yra suskirstyta į kelias dalis.

Pats istorijos pasakojimas prasideda priešistoriniu laikotarpiu, joje aprašomas Pabaltijo ir Lietuvos žemės susiformavimas, seniausioji Lietuvos krašto kultūra, dirbiniai, akmenimis apkrauti kapai, atkasti Mažojoje Lietuvoje.

Antroje dalyje pasakojama apie Lietuvą prieš susidarant vieningai valstybei – senovės aisčių visuomenę, pačius žmones, kurie buvo skirstomi į prūsus, latvius ir lietuvius. Pristatoma mūsų senoji religija – pagonybė, senieji dievai, kilę iš gamtos: saulė, mėnulis, vaivorykštė, neaiškūs reiškiniai, kurių senovės žmonės negalėjo paaiškinti. Taip pat pasakojama apie kryžiuočių ordino atsikraustymą į Prūsus.

Trečioji šios knygos dalis, mano manymu, pati svarbiausia, nes tai laikotarpis, kai Lietuva kuriasi ir vyksta Saulės mūšis (1236), kurį laimi lietuviai. Mindaugo apsikriktijimas ir tapimas Lietuvos karaliumi (1251-1253). Tai buvo bandymas sukurtą Lietuvos valstybę pastatyti greta kitų galingų Europos šalių, tačiau šis bandymas nepavyko, nes neseniai sukurtos valstybės valdovo autoritetas buvo per silpnas pačioje Lietuvoje, todėl neužteko jėgų suvaldyti visos tautos. Neilgai trukus 1263 m. Mindaugo nužudomas.

Ketvirtoji dalis pasakoja apie Gedimino gimi-

nės Didžiųjų kunigaikščių valdymą. Skirstoma į Vytenio ir Gedimino; Algirdo ir Kęstučio; Jogailos ir Vytauto laikus. Taip pat šiame skyriuje aprašyta Lietuvos ir Lenkijos artėjimo laikai.

Penktoji dalis pavadinta ponų ir bajorų viešpatavimo laikotarpiu.

Šeštojoje dalyje Lietuvoje prasideda rusų valdymas, Lietuvos rusinimas. Tačiau septintoje dalyje aprašomos kovos laisvos Lietuvos link, XIX a. sukilimai, po kurių vyko žiaurus lietuvių trėmimas į Sibirą ir į kitus šaltus, lig šiol neapgyvendintus kraštus. Tačiau tuo metu susidaro trys atskiros valstybės – Lietuva, Latvija ir Estija. Neilgai trukus dėl įvairių priežasčių iš Lietuvos emigruoja lietuviai į galingesniais, kalbomis daug žadančias, viliojančias valstybes.

Štai ir visa Lietuvos istorija iki 1918 metų nepriklausomybės. Istorija, kurios mokėsi tarpukario gimnazistai.

Pati šią knygą skaitydama daug sužinojau. Rekomenduočiau ir kitiems ją perskaityti, nes tai yra didelis palikimas, mums, lietuviams. Knyga stora, tačiau kai perskaitai, susimąstai ir supranti, kad esame tauta, turinti didelį palikimą – istoriją, iš kurios galime pasimokyti ir ateityje nekartoti skaudžių klaidų.

Aldona Bubnelytė, 8 kl.

Eimanto Vitkausko nuotraukose: istorijos viktorinos, „Mano Lietuva“ dalyviai

Padėkos posmai tėveliams...

Šimtadienio aidai

Tuščiam koridoriuj nuaidi juokas
 Ir klasė prisipildo klegesiu linksmu....
 Dar, rodos, vakar aš buvau pirmokė,
 O šiandien jau plačiu gyvenimo keliu žengiu...
 Ant balto lapo popieriaus – svajonė.
 Lentoj – sunkiausi matematikos uždaviniai.
 Man prieš akis – ilga kelionė,
 Kurioj lydės tik margaspalviai vieversiai.
 Kiek metų pralėkė... Skambučių nuskambėjo...
 Vis šaukė pamokos, tai kvietė vis iš jų...
 Duris mokyklos mums šiandien užvėrus
 Beliks vos šimtas tik auksinių vien dienų...

Paduok man ranką – nebijoki...
 Gyvenimas mus visko mokys.
 Mokyklos suole mums jau vietos nebėra
 Ir vadovėlio puslapiuos nebetelpa nauja disciplina.

Paduok man ranką – nebijoki...
 Mums saulė taką tuoj nušvies,
 O gūdžią naktį per pasaulį
 Mėnuo ir žvaigždės palydės...

Paduok man ranką, nebijoki...
 Nors labirintai tie atrodo klaidūs –
 Jų tik maži žvirbliukai baidos,
 O mes – margieji sakalai....

Ne mums bijoti ateities,
 Ne mums vis baikščiai dirsčiot atgalios,
 Nes mūsų širdys – kupinos vilties,
 Kurios nelemta net ir negandoms palaužt...

Paduok man ranką – nebijoki...
 Tegu karščiausias ašaras pakeičia
 giedras juokas...

Simona Bakanauskaitė, IVg kl.

Abiturientų sušoktas „Sirtakis“ buvo sutiktas audringomis ovacijomis

71- oji abiturientų laida kartu su auklėtoja Asta Tarailiene

Kurgi dingio spalvotosios gumytės?

Spalvotųjų gumyčių atsiradimas tapo didele sensacija, tačiau kodėl jos dingio taip greitai, kaip ir atsirado? Galbūt vaikai ir paaugliai pabūgo tikimybės susirgti vėžiu? O gal tai tiesiog tapo nebemadinga? Todėl tam, kad galėčiau išsiaiškinti, apklausiau keletą gimnazijos mokinių.

Apklaustieji per daug nenustebo dėl gumyčių dingimo ir netgi tikėjosi, jog taip ir turėjo nutikti. Daugumos nuomonė buvo labai panaši. Keletą iš jų galima išskirti:

„Na, manau, gal kai kuriems vaikams neleido nešioti tėvai, nes dauguma girdėjome, kad jos sukelia alergiją ar netgi odos vėžį.“

„Iš tiesų šis dalykas tapo nebemadingas, o ir tinka labiausiai tik vaikams.“

„Nieko nuostabaus – vaikams juk viskas greitai nusibosta.“

„Vyresnieji ne itin jomis susižavėjo, o vaikams tiesiog nusibodo.“

Ir dar vienas bendras apklaustųjų pastebėjimas, bendramokiniškas toks:

Kas greitai prasideda, lygiai taip pat greitai ir pasibaigia!

Po tokios trumpos apklausos man belieka tik konstatuoti: viskas turi pradžių ir turi pabaigą. Būtent taip pat nutiko ir spalvotųjų gumyčių madai. Bent jau mūsų gimnazijoje. O gal aš klystu?

Inesa Sinkevičiūtė, 1g kl.

Kurgi dingio tos spalvotosios gumytės, taip pat žino ir policijos šunelis Amsis, lankęsis mūsų gimnazijoje pas prradinukus. Rasos Alekšiūnienės nuotrauka

Jaunųjų šaulių žygis

Balandžio 16 d. siekdami giliau pažinti savo galimybes, ugdyti ištvermę, mėgautis Dzūkijos grožiu, Merkinės V. Krėvės gimnazijos „Jaunieji šauliai“ dalyvavo dar viename žygyje. Šį kartą pėsčiomis keliavome iš Rodukos link Merkinės. Tuo pačiu mokėmės orientuotis nepažįstamoje vietovėje, bandėme praktikoje pritaikyti teorines žinias, lavinome pastabumą ir, žinoma, komandinę veiklą. Šiai veiklai apibūdinti tinka nemari klasikinė frazė – „Visi už vieną ir vienas už visus“, kurią užrašė prancūzas A. Diuma. Bet nebūtina būti muškietininku ir mosuoti špagomis,

kad įsitikintumėme, kad norint pasiekti bendrą tikslą, reikia, kad komanda būtų vieninga. Tad tokie žygiai, labai gerai prisideda prie įvairiausių asmeninių ir komandinių savybių ugdymo. Maršrutas nebuvo labai sunkus, tačiau įspūdžių užteko, nes įveikti dideli ir maži iššūkiai leido patirti pasitenkinimo jausmą visus juos įveikus.

*Jaunųjų šaulių būrelio vadovas
Vytautas Černiauskas*

*Nuotraukoje:
„Jaunieji šauliai“ Rodukoje, prie Merkio*

„Gurgu gurgu į Kaziuko turgų“

Kovo 4 d. puoselėdami svarbiausių pavasario švenčių tradicijas, pradinių klasių mokinukai, kaip ir kasmet dalyvavo netradicinėje dienoje „Gurgu gurgu į Kaziuko turgų“. Tai buvo puiki galimybė supažindinti su mugės kilme, tradicijomis, senolių papročiais. Mokinukai, padedami mokytojų, mokėsi estetiškai apipavidalinti prekystalius, patraukliai išdėlioti ir reklamuoti prekes. Beje visos prekės buvo labai originalios, patrauklios ir žinoma – skanios!

Mandagus bendravimas tarpusavyje, kalbėjimas taisyklinga lietuvių kalba irgi buvo vieni iš šventės prioritetų. Visą dieną vyko smagūs liaudiški žaidimai, minamos mįslės, pristatomi senieji amatai. Veikė ir bankas, kur buvo galima gauti simboliinių pinigėlių „Kaziukų“. Renginį vedė pradinių klasių mokytoja Rasa Aleksišiūnienė, tą dieną labai šauniai pavirtusi į svarbiausia mugės personažą – Kazytę.

„Šulinio“ info

Šeštokai lankėsi Dubičiuose

Eimanto Vitkausko nuotraukoje: šetokai Dubičiuose.

Kovo 18 dieną 6 klasės mokiniai dalyvavo profesinio veiklinimo išvykoje į Valstybės sienos apsaugos tarnybos Varėnos rinktinės A. Barausko užkardą Dubičiuose. Pagrindinis šios išvykos tikslas – plėtoti ir efektyvinti profesinio informavimo ir karjeros planavimo veiklą. Šeštokai ir draugai iš Liškiavos susipažino su užkardos istorija, naudojamomis sienos apsaugos priemonėmis, ginkluote, tarnybiniu transportu. Klausėsi kvapą gniaužiančių pasieniečių pasakojamų istorijų iš tarnybos kasdienybės. Gavo daug informacijos apie pasieniečio, kinologo profesiją, stebėjo pasieniečių darbo ypatumus. Šiltai ir nuoširdžiai bendraujant, laikas prabėgo nepastebimai.

Mokytojas Eimantas Vitkauskas

Įstrigę knygų mugėje

Tai buvo eilinė, kasmetinė išvyka į Vilniaus knygų mugę. Gimnazijos mokiniai labai džiaugėsi galimybe įsigyti norimas knygas ir pabendrauti su kai kurių knygų autoriais. Vos atvykus ir pamėčius knygų begalybę daugumai akys raibo ir jose degė noras kuo greičiau jas pačiuopinėti! Kas galėjo pamanyti, jog gimnazistai ir mokytojai turės pabuvoti daug ilgiau nei planuota? Niekam nė į galvą nešovė, kad niekuomet neveluojantis vairuotojas ir nekenčiantis veluojančiųjų mus dar visai valandai paliks nežinioje – kada mes grįšime į gimnaziją!

Besiblaškantys ir nerimaujantys paliktieji nebeturėjo jėgų bei noro iš nevilties dar kažkur eiti, todėl visi patogiai įsitaisę ant kilimo pailsėti laukėme žinios. O kas galėjo pagalvoti, kad ir nuo kilimo būsime nuvyti?! Pasipiktinusi valytoja tučtuojau liepė atsikelti ir leisti viską sutvarkyti iki blizgesio! Žinoma, juk prisėdę viską sujauksime iki nebepataisomos padėties, o valytoja laikėsi savo pareigų ir žūtbūt atliko savo darbą.

Tačiau ką reikėjo veikti mums, paliktiesiems

nežinioje? Taip sunku buvo stebėti žmones, kurie ateina, pasiima savo drabužius ir apsirengę gali keliauti namo... Bet kaip jūs manote, ar mes galėjome pasielgti taip pat? Žinoma ne, juk knygos mūsų atgal neparveš!

Nusivylusiųjų nuotaiką pakėlė vienas stebulingas skambutis! Niekam nė į galvą nešovė, jog tai bus mokinys, o ne vairuotojas... Vėl nusiminę, galutinai pradėję viltį sugrįžti pas draugus, mes išgirdome ilgai lauktą skambutį! Ir šį kartą skambino nebe mokinys, o patsai mus atvežęs ir, ačiū Dievui, tik porai papildomų valandų mus palikęs vairuotojas. Mat turėjo kiek paremontuoti autobusą, o, žinote, autoservisas dirba tiek, kiek jam reikia...

Kiekviena išvyka turi savo nuotyki!

Inesa Sinkevičiūtė, Ig kl.

Nuotraukoje: kad Gimnazijoje knygos yra mėgstamos, o čia dirba, mokosi knygas gerbiantys žmonės, įrodo ir akcija „Knygų Kalėdos“. Šios akcijos metu buvo padovanotos 158 vertingos knygos ir žurnalo vaikams „Bitutė“ metinė prenumerata.

Tarptautinė vaikų knygos diena

Balandžio 17 d. Merkinės Vinco Krėvės gimnazijos pradinė klasių mokiniai, jų mokytojai, bibliotekininkės ir kiti, knygas mylintys gimnazijos bendruomenės nariai, šventė Tarptautinę vaikų knygos dieną – tai vienas iš projekto „Atversta vaikystės diena“ renginių. Šiomet ši diena buvo ypatinga tuo, kad sutapo su H.K. Anderseno 210 metų jubiliejumi. Kiekvienais metais kuri nors šalis yra Tarptautinės vaikų knygos šventės rėmėja. Tos šalies rašytojas rašo kreipimąsi, atvirą laišką pasaulio visuomenei, o dailininkas kuria plakatą. Šių metų Tarptautinės vaikų knygos dienos šauklys – Jungtinių Arabų Emyratų IBBY skyrius. Šio skyriaus pirmininkė Marwa Al Aqroubi sukūrė laišką skaitytojams – „Daug kultūrų, vienas pasakojimas“, o plakatą sukūrė jauna iliustruotoja Nasim Abaeian.

Vaikystė ir knygos yra du neatskiriami dalykai. Tik prisiminus vaikystę, atmintyje iškyla vaizdai, kai prieš miegą pasaką sekė mama, kai pirmą kartą nedrąsiai atvėrei bibliotekos duris, kai pirmos savarankiškai perskaitytos knygelės viršelis neišdyla iš

atminties. Todėl ir mūsų gimnazijoje šventė prasidėjo vaikystės knygelių kūrimu „Mano vaikystės knyga“. Kiekvienas pradinukas, o taip pat ir jų mokytojai piešė labiausiai patikusią savo vaikystės knygą. Surištose, nuostabiais viršeliais papuoštose knygose atsispindėjo pačios įvairiausios pasakos ir pasakojimai, kurie dabar eksponuojami mūsų bibliotekoje. Išibėgėjusi šventė persikėlė į gimnazijos aktų salę, kur ir buvo šmaikščiai pristatyti visi keturi vaikystės knygelių rinkiniai. Vėliau sekė plakato pristatymas „Kalbame įvairiausiomis kalbomis, mūsų kilmė labai skiriasi, tačiau pasakojame tokius pat pasakojimus, tokias pat pasakas.“ Kaip jau tapo tradicija, mums ir šiomet plakatą nupiešė Domantas Nedzinskas, kuris jau nėra mūsų gimnazijos mokinys, tačiau su malonumu mums patalkina ir būdamas studentas.

Galime pasigirti, kad mūsų gimnazijos mažieji skaitytojai labai noriai užsuka į biblioteką pasiimti knygelių, todėl ir viktorina „Atversta vaikystės knyga“ jiems pasirodė ne tokia jau sudėtinga. Į daugumą ekrane pasirodžiusių klausimų buvo atsakyta teisingai. Už tai jie

Kad pradinėse klasėse yra daug knygų mylėtojų, džiaugiasi bibliotekininkė Margarita Leskauskienė.

gaudavo prizą, o suklydus, tekdavo atlikti kokią nors įdomią užduotėlę. Oi, kaip smagu ir juokinga buvo! Belaukiant atvykstančių į vaikų knygos šventę svečių – Merkinės pagrindinės mokyklos priešmokyklinės grupės mokinukų – teko gan stipriai pamankštinti galveles, įmenant mįsles ir minkles tiek mažiesiems, tiek jų mokytojams. O po aktyvaus mąstymo, skambant vaikiškai melodijai, buvo galima ne tik padainuoti, bet ir pašokti. Atėjo metas apdovanoti ir pačius ištikimiausius bibliotekos skaitytojus. Po gražią, vertingą vaikišką knygą gavo tie pradinukai, kurie buvo perskaitę daugiausia gimnazijos bibliotekos knygelių per šiuos mokslo metus.

Šventė tęsėsi, nes visų dar laukė meninis skaitymas. Šiomet buvo labai daug norinčių padeklamuoti išmokus eilėraščius. Patys drąsiausi buvo ketvirtos klasės mokinukai, po kurių pasirodymo ne taip jaudinosi ir priešmokyklinukai. Patys mažiausieji labai nuoširdžiai padeklamavo pavasariu dvelkiančius eilėraštkus. Tiek jų, tiek pirmokėlių, antrokėlių bei trečiokėlių skaitomos eilės mus visus nuskraidino į keisčiausias vietas, į beribį laiką...

O didžiausia staigmena buvo gimnazijos direktorės padeklamuotas M. Vainilaičio eilėraštis apie milžiną ir pelę. Taip ir norisi čia cituoti gyvojo klasiko J. Erlicko eiles: „Tu atverk viršelius, lipk į vidų, įsitverk už sparnų abiejų.“

Renginio kulminacija – Alytaus lėlių teatro „Aitvaras“ parodytas spektakliukas. Mes labai džiaugiamės, kad mūsų mokyklos pradinių klasių mokiniai ir priešmokyklinės grupės vaikai galėjo pamatyti jiems labai gerai žinomos pasakos „Vilkas ir septyni ožiukai“ inscenizaciją, kuri paliko didelį įspūdį visiems šventės dalyviams.

Pakili nuotaika ir geros emocijos vyravo visos šventės metu. Mūsų, bibliotekininkų, pagrindinis uždavinys – skatinti skaityti. Skaityti verta, skaityti gera, skaityti reikia. Įleiskime knygas į namus, o pasakas į savo širdį. Žymi švedų vaikiškų knygų rašytoja A. Lindgren yra pasakiusi: „Atradęs knygas, jau niekada nebūsi vienišas“.

**Bibliotekininkė skaityklai,
Laima Čaplikienė**

Susitikimas su rašytoja Une Kaunaite

Vasario 4 d. Merkinės V. Krėvės gimnazijoje viešėjo leidyklos „Žara“ redaktorė Ramutė Žandarienė ir jaunoji rašytoja Unė Kaunaitė. Susitikimo su vyresniųjų klasių mokiniais metu turėjome progą susipažinti su jaunosios autorės kūryba. Buvo pristatytos dvi Unės knygos: pirmoji knyga paaugliams „Sudie, rytojau“, kuri 2012-aisiais buvo atrinkta į „Metų knygos“ penketuką, bei „Žmonės iš Alkapės“ – antrasis jaunosios rašytojos romanas.

Autorė pasakojo, kas ją paskatino kurti, pasirinkti temą, veiksmo laiką ir erdvę. Kadangi ji pati studijas baigė užsienyje ir į Lietuvą grįžo visai neseniai, tad ir jos romanas taip pat orientuotas į šių dienų emigracijos aktualijas, gyvenimą svetur, kultūrinę patirtį, apie jauno žmogaus atradimus ir praradimus, nelengvus pasirinkimus, Tėvynę ir draugystę. Unė labai įdomiai pasakojo apie tas būsenas, kurias patiria jaunas žmogus svečioje šalyje,

Susitikimas su Une Kaunaite buvo dinamiškas ir smagus.

apie tai, kad būnant svetur labai stipriai išryškėja tapatybė su Lietuva, apie studijas, jų teikiamas galimybes ir norą. Labai džiugu, kad tokie įdomūs, išsilavinę žmonės lankėsi mūsų Gimnazijoje, nes tai puiki proga jaunuoliams praplėsti savo akiratį ir galbūt pasirinkti teisingai, kada to labiausiai reikės.

„Šulinio“ info

Labą diena, mielieji mano Tėveliai,

Rašo Jums Jūsų dukrytė Kamilė. Man jau dvylika metų. Gyvenu su močiute ir labai Jūsų pasiilgau. Rašau Jums, nes norėčiau, kad padėtumėte užaugti gražiam, šiltam ir jaukiame pasaulyje. Močiutėlė mano pati geriausia, ji mane labai myli, bet Jūsų man trūksta...

Labai norėčiau turėti ir Tave, Tėti, ir Tave, Mama... Norėčiau, kad Jūs abu laikytumėte mano pasaulį, kad jis būtų taikus, šviesus kaip kristolas, skaidrus kaip šaltinio vanduo. Įsivaizduoju, kaip stropiai saugotumėte mano kristolinį rūmą, kaip godžiai aš jame gerčiau tyrą šaltinio vandenį... Aš noriu turėti namus, savo namus, noriu, kad išėjusi turėčiau kur sugrįžti, jausčiau prieglobstį, šiltą, jaukią pastogę, kur visada esu laukiama. Kur manęs laukia ne vien mano močiutė...

Jūs net neįsivaizduojate, kaip apsidžiaugiau, kai Judu, Mamute ir Tėtuk, dovanojote man broliuką ir sesutę. Bet džiaugčiausi dar labiau, jei gyventumėm kartu, ne atskirai... Man, kaip ir kiekvienam vaikui, skaudu, kai mus skriaudžia. Mums labai skaudu, kai palieka vaikų namuose, niekas šito nenori, niekas netrokšta patirti to skausmo... Neįsivaizduojate, kaip sunku augti be tėvų, niekam to nelinkėčiau... Labai norėčiau, kad nei broliuko, nei sesutės nebepaliktumėt vaikų namuose. Nesudaužykit bent jiems to kristolinio rūmo, neatimkit šaltinėlio vandens. O kam mūsų norėjote, jei paskui atiduodate į vaikų namus? Jums dėl to neskauda širdies?..

Juk norėti vaikų dar ne viskas. Su mumis daug rūpesčių, mums reikia meilės, kantrybės, supratimo. Mus reikia leisti į darželį, mokyklą. Vaikus tėvai saugo, myli, retkarčiais ir palepina... Tėvai su vaikais turi bendrauti kaip lygūs su lygiais. Vaikai turi jaustis pilnaverčiais šeimos nariais. Jie turi pasitikėti vienas kitu. Tėvams vaikai turi būti patys svarbiausi. Jiems tėvai pavyzdys, nes kokie tėvai, tokie ir vaikai. Jei norite, kad mūsų šalyje būtų taika, ir ne tik šalyje, o visame pasaulyje, nepalikite mūsų, vaikų, likimo valioje.

Žinot, ko labiausiai trokštu, – visada ir visur Judu, Tėveliai, jausti šalia. Štai pareitum iš mokyklos, tave sutiktų mylinti šeima: mama, tėtis, sesė, brolis, apkabintų stipriai, stipriai, pabučiuotų į raudoną skruostą, lauktų šilta krosnis,

kad galėtum prisėsti ir sušilti. Žiemą galėtume visi drauge pasipustę delniukus nulipdyti senį besmegenį, pažaisti su broliais, sesutėmis sniego mūšį. O kaip smagiai, Tėte, mudu leistumėmės nuo kalno su rogutėmis... O dar, Mamyte, svajoju apie tai, kaip sugrįžtu į šiltus savo namus, čia jau laukia stalelis su karšta arbatėle, atsėdau prie jo, išgeriu šiltos arbatėlės, užkandu močiutės keptų bandelių su lašinukais ir mudvi, Mama, šnekučiuojamės apie tai, kaip šiandien sekėsi, ką supratau, ko išmokau mokykloje. Tėte, Tu manęs paklaustum, ar kas nors nesimušė, nesityčiojo iš manęs, jeigu taip atsitiko, duotum gerų patarimų, ką daryti, kaip apsiginti. Žinau, kad už tėtės jausčiausi kaip už tvirto mūro, nieko nebijočiau ir nė vienas mokyklos padauža manęs nenuskriaustų. Labiausiai svajoju, kad štai vieną kartą ateis vakaras, susėsime prie rusenančio židinio visa šeima, užsigesinsime šviesas, užsidegsime žvakelės ir tyliai, tyliai vakare dainuosim svajingas dainas...

Rašau, Tėveliai, Jums taip tik dėl to, kad visa tai yra tik mano svajonė. Svajonė būti su savo šeima, svajonė užaugti pasaulyje, kuriame dar yra vilties, kad kada nors taip ir bus, kad taika ir ramybė, tėvų meilė ir rūpestis pasieks ir mus, mažutėlius vaikus. Ar Jums neatrodo, pasaulis toks trapus, lyg iš kaladėlių sudėliotas. Bet neapykanta, abejingumas ir nemeilė griauja jį ir naikina. Juk tai teisybė – kokie esame mes, toks yra mus supantis pasaulis. Mamyte ir Tėveli, padėkite mano svajonei užaugti, tai, atrodo, girdėjau per televizijos reklamą. Aš irgi tuos pačius žodžius pakartosiu: padėkite man užaugti, padėkite mano močiutei tausoti mano kristolinį rūmą, kuriame be Jūsų meilės išdžius tyras laimės šaltinis.

Lauksiu Jūsų laiškelio. O jei, dėl ko aš būčiau pati laimingiausia mergaitė pasaulyje, sugalvosite pas mane atvažiuoti, iškūrensime mudvi su močiute krosnį, išvirsime šiltos arbatos, močiutė prikeps bandelių su lašinukais ir pasėdėsime prie puodelio arbatos, jaukiai paplepėsime. Juk tiek daug apie ką turime pašnekėti...

Myliu Jus, Kamilė

Laiškas rašytas epistoliniam konkursui tema „Pasaulis, kuriame norėčiau užaugti“. Rajone jis laimėjo 1-ąją vietą

Blakstiena atrakinti pasaulį

Įsileisti žmonių į savo sudužusį gyvenimą?.. Ne. Nesugebu.

Nemanau, kad ten esama ko nors, ko galėčiau duoti kitiems. Tik duženos, šiukšlės, nereikalingi prisiminimai, per anksti atėjusios patirtys... Atrodo, kad tai suprantama. Savaimė. Vis tiek! Atsiranda žmonių, kurie mėgina ieškoti prasmės griuvėsiuose. Nėra ten nieko! Mėginu rėkti. Nieko! O jie netiki. Pasirodo, kad kažką ir suranda. Įsivaizduoji?

Aš irgi ne.

Jie suranda tai, ko niekad nėra buvę. Patys prideda vertybių, dorybių, tikslų, išmonės ir dar balažin ko. Ir kam? Kad griuvėsiai gražiai atrodytų?

Žmogau, jei sakau, kad nieko neturiu, tai taip ir yra.

Jei sakau, kad viskas yra sugriauta, tai taip ir yra.

Jei sakau, kad nieko neturiu Tau, tai taip ir yra. Kam man tave apgaudinėti?

Tai, žmogau, pasakyk, ko tu vis tik nori ir dar iš manęs?

Ko tau reikia? Ko tu neturi? Ką tu įsivaizduoji, kad aš turiu?

Nors...

Turiu! Kažką turiu! Paslaptį. Didelę, gleivėtą, smirdančią ir tyliai ramiai mėginančią lipdyti mano sudužusį gyvenimą.

Ta paslaptis tave traukia. Manai, jei turėdamas paslaptį aš išsigelbėsiu, tai ir tave pri(si)kabinsiu? Visko gali būti, bet iki tol – dingsi iš mano gyvenimo. Sakai, ne? Kurgi! Visi taip sakė. Sakai, tu kitoks? Gal ir kitoks. Gal įkyresnis nei kiti. Gal įdomesnis. Sakai, aš geras? Žmogau mano, aš geriausias iš blogiausių, iš blogiausių negeriausias.

Pilkas rūkas, paprastas it žolė, augu oru, gyvenu mintim. Nieko nesodinu, nieko nepjaunu, tik raviu savo vidinį piktžolėm apaugusį daržą. Daug dirbu. Niekas nemato. O kartais norėtusi, kad nors akies blakstiena pamatytų, kaip smarkiai dirbu. Ir ta blakstiena atrakintų mano pasaulį tau, žmogau.

Raimunda Sikorskaitė,
VU Filologijos fakulteto studentė

Kas yra civiliziuotas žmogus?

Civilizacija – tai mūsų šiuolaikinis technologizuotas ir materialiai aprūpintas gyvenimas, tačiau kartu tai ir darni visuomenė, besivaidovaujanti tam tikromis dorovinėmis elgesio normomis. Pagaliau tai ribos, kurios neturi būti peržengtos. Ar susimąstome, kas būtų, jei mes nusigręžtumėme nuo civilizacijos? Ar mąstome, ką reiškia būti civilizuoitu žmogumi?

Niekada nesukame galvos, kas būtume be civilizacijos, nes šiandien turime viską: namus, darbą, mylimus žmones, pinigus, maistą, elektrą ir t.t. O svarbiausia, kad mes esame civilizuoti žmonės. Apskritai būti civilizuoitam yra gerai tol, kol viską turim, tol, kol to turėjimo nepradom. Žinoma, patogi buitis man daug reiškia, jei jos nebūtų, gyvenimas tarsi sugriūtų. Kartais pagalvoju, kaip elgčiausi, jeigu taip atsitiktų, galvoju, kaip tai pakeistų mano gyvenimą. Esu ne vienintelė, kuri susimąsto, kas atsitiktų, jei staiga visko netektume.

Tiems, kas neskaitė Viljamo Goldingo, noriu trumpai nusakyti jo romano „Musių valdovas“ situaciją. Kūrinyje rašytojas pasakoja apie paauglius, kurie Antrojo pasaulinio karo metais atsidūrė negyvenamoje saloje, be suaugusiųjų, toli nuo civilizacijos. Beje, jie pateko į gražią, harmoningą aplinką – aplink skrajojantys drugeliai, ramiai pietaujantys šernai su šerniukais – gamta tarsi žmogaus prieglobstis, viskuo pasirūpinusi, kaip ramus užtėkis žmogui. Tačiau vaikai iš nuobodulio ir norėdami prasimaitinti susiskirstė į gentis. Vienai vadovavo Džekas, kitai Ralfas. Džekas būdamas toli nuo civilizacijos, pamiršęs iš kartos į kartą perduodamas dorovės normas, pažadino blogį, kuris slypėjo jo viduje, sieloje. Jam niekas buvo jau nebesvarbu, svarbiausia buvo jėga, brutalumas, valdžia. Džekas žemina kitus, paversdamas juos paklusniais šunyčiais. Jį

į priekį veda kraujo troškimas, kurį gyvuliškoje žmogaus prigimtyje civilizacija, kaip dorybių ugdytoja, stengėsi numalšinti. Naudodamas jėgą Džekas įsako kitiems paklusti jam. Blogiausia, kad Džeko grupės gauja pradeda žudyti gyvūnus (nudobia šerniukus maitinančią šernę, nukerta jos galvą, išsidažo aukos krauju ir kaip laukiniai apsvaigę džiūgauja dėl savo laimikio). Taigi jie žudo greičiau dėl instinktyvaus malonumo nei poreikio prasimaitinti. „Matai, jie daro, ką noriu“, – Ralfui taria Džekas. O Ralfas priešingai nei Džekas yra atsakingas, doras, rūpestingas, jis kūrena laužą, kad gelbėtojai pastebėtų juos, įstrigusius saloje, vadovauja demokratiniam vaikų susirinkimui ir svarbiausia bijo, kad ir pats kartais imtų nebesijaudinti, bijo, kad ir pats gali pasiduoti brutaliems instinktams, kurių užvaldyti yra Džeko grupės vaikai. „O jeigu taip imčiau kaip kiti – spjaučiau į viską. Kas tada būtų su mumis?“ – spėlioja nerimaudamas Ralfas.

Štai ką Goldingas norėjo pasakyti savo kūrinyje, jog nusigręžę nuo civilizacijos, kaip moralės ir dorovės normų, pamiršę svarbius humanizmo priesakus, mes išlaisviname blogį, tūnantį viduje. Knygos pabaigoje suaugusieji randa vaikus, įsibaiminčius, neapkenčiančius vieni kitų, bijančius juos persekiojančių šmėklų, kurios yra ne kur kitur, o jų pačių viduje. Randa juos sulaukėjusius, sugebėjusius net nuniokoti jiems patikėtą salą.

Viską apibendrindama noriu pasakyti, kad civilizacija yra riba, skirianti mus nuo blogio. Jei jis ims dominuoti, neteksime orumo, gerumo ir dorovės. Tad man daug reiškia būti civilizuoitu, nes tai leidžia man išlikti dorai.

Kas svarbiau – knyginė ar gyvenimiškoji patirtis?

Išmintis labai svarbi mums, jos semiamės iš patirties, paties gyvenimo, kai kurie išmintingi tampa prisiskaitę knygų. Tik nedaugelis susimąsto, kuri iš jų yra svarbesnė – knyginė ar gyvenimiškoji. Per lietuvių kalbos pamokas skaitėme Antano Vaičiulaičio apysakos „Valentina“ ištrauką ir du pagrindiniai veikėjai Antanas bei Valentina man kaip tik ir buvo parankūs plačiau apie tai padiskutuoti.

Antanas ir Valentina simpatizuoja vienas kitam. Vaikinas yra studentas, daug skaitantis, trumpam atvykęs vasaros atostogų į kaimą, kur susipažįsta su nuostabia gražia, gyvenimą mylinčia mergina Valentina. „Ligi obels Antanui viskas buvo sava – ir čirenimas aukštai, ir purptelėjusi kurapkų pora. Ir akmenų krūva, surinkta iš dirvų, ir nušienautos pievos kampas“. Jis buvo viso to nematęs, neįtūręs to grožio širdimi, nors jam tai ir buvo sava. Antanas žinojo, koks nuostabus gamtos pasaulis, kaip jis sutvertas, išmanė gamtos dėsnius, tačiau tik iš knygų. Jis apsiskaitęs, turintis lakią vaizduotę, bet to neužtenka bendraujant su Valentina, kuri yra, atrodo, iš visai kito pasaulio. Valentina – gamtos vaikas, eidama tarsi susiliedavo su gamtos grožiu: „Ir jinai nuėjo taku, paskendus rugių lauke – ir javai skyrėsi

jai iš kelio ir linkčiojo. Ir vienplaukė jos galva buvo šviesi kaip ta nokstanti žiemkenčių jūra“. Gamtos mergina visiškai priešinga vaizduotės žmogui. Valentina gyvena tikrame pasaulyje, o Antanas vaizduotės. Jai gera prisiglausi prie liepos – moteriškojo medžio, ji nebijo bitučių, kai tėvas kopinėja medų, ji tiki tėvo pasakytais žodžiais: „Koriai tokie keisti, vaikeliai. Tokie keisti... Lyg nelaimė kokia... Ką čia“. Žodžiu, gamtos reiškiniai Valentinai tarsi ženklai, kuriuos ji skaito kaip iš knygos. Net artėjančią nelaimę mergina nujaučia. Kadangi abu įsimylėjęliai tokie skirtingi, Antanui nesiseka užmegzti su ja pokalbio.

Apibendrinama tai, ką aptariau, norėčiau pasakyti, kad nesvarbu, kiek tu apsiskaitęs esi, knyginė išmintis ne visą laiką padeda bendraujant. Mano nuomone, gyvenimiškoji išmintis daug svarbesnė negu knyginė, juk pagal knygas negyvensim. Knygos tegali būti geri mūsų patarėjai.

Evelina Prieskienytė, IIg kl.

Nuotraukoje: gimnazistai bando pritaikyti savo patirtį matematikos popietėje „Matematiko labirintai“ sprenddami galvosūki.

Ar jaunas žmogus tebėra idealistas?

Aš manau, kad jaunas žmogus yra idealistas. Ir turbūt ne tik jaunas. Juk pensininkės močiutės jaudinasi, kad nebūtų karo, kad jų anūkai, vaikai gyventų laimingai. Aišku, to labai nori ir mažas vaikas. Jis nori, kad tėveliai nesipyktų, kad auklėtoja darželyje nerėktų, kad maži gyvūneliai tūrėtų namus...

Na, paaugliai irgi yra idealistai. Jie galvoja apie ateitį, apie mokslus. Aišku, ne visi apie tai galvoja arba nenori to parodyti. Paaugliai svajoja, kuo nori būti užaugę ir jaudinasi dėl egzaminų. Juk visi juos nori išlaikyti kuo geriau! Ir man

baisu pagalvoti apie egzaminą.

Ir dar idealistai yra suaugę žmonės. Jie nori, kad mokesčiai nekiltų, kad žmonės vieni kitų nežudytų. Jie nori tiesiog ramiai paatostogauti prie jūros kranto. Prie Lietuvos jūros kranto.

Taigi mano išvada: taip, jaunas žmogus yra idealistas, bet idealistais linkę būti visi, tik ne kiekvienas tai parodo.

Agnė Baltulionytė, 6 kl

Nuotraukoje: šeštokai Dzūkijos nacionaliniame parke dalyvauja edukacinėje programoje „Jotvingių palikimas“

Ką reškia būti karaliumi?

Karalius – kai kurių kraštų valdovo titulas; tą titulą turintis asmuo. Daugelio akimis karalius turi neribotą valdžią, pasirinkimo laisvę.

Karaliaus žodis – paskutinis ir neginčijamas. Daugybė pavyzdžių yra neigiančių šį faktą. Antai, karalius Jogaila – Algirdo sūnus, Lietuvos didysis kunigaikštis ir Lenkijos karalius B. Sruogos poetinėje dramoje „Milžino paunksmė“ save lygina su kaliniu, nors ir yra karalius, bet negali rinktis. Jis kaip marionetė: „Tau įsakys, ką turi daryti. / Kalbėti ką. Mylėti. Jausti. Vesti...“ Jį supa vien išdavikai. Jogaila negali niekuo pasitikėti. Pamirštama draugystė, žmogiškumas. Svarbiausia – valdžia.

Arba štai – karalienė Viktorija – ilgametė Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Airijos Karalystės karalienė, M. Scorsesės filme „Viktorija. Jaunoji karalienė“ teigia, kad ji yra kaip šachmatų figūra – visi ja manipuliuoja, jai meluoja.

O jei prisiminsime Jurgį IV – Vindsorų dinastijos, Jungtinės Didžiosios Britanijos, Šiaurės Airijos karalystės, Kanados, Australijos ir Pietų Afrikos karalių? Tomo Hooperio realiais faktais paremtame filme „Karaliaus kalba“ pasakojama

apie šio karaliaus kalbos defektą – mikčiojimą. Jis taip pat gyveno veidmainystės aplinkoje, neturėjo tikrų draugų. Net šeimoje su juo buvo bendraujama kaip su karaliumi. Nepaisant to, Jurgis IV jaučia stiprų palaikymą iš savo žmonos. Tačiau didžiausias dėmesys filme skiriamas mikčiojimui. Jis sunkiai dirba, kad galėtų tai kontroliuoti. Jam nesiseka, todėl jaučiasi blogai psichologiškai, nes negali rišliai kalbėti, kalbėti savo tautai itin sunkiu momentu.

Akivaizdu, kad karaliaus gyvenimas labai sudėtingas. Valdovas, nors ir apsuptas žmonių, dažniausiai yra vienišas. Negalima niekuo pasitikėti, visi išduoda. Gyvenimas pilnas melo. Karalius neturi privatumo, dažnas neturi žmogaus, į kurį galėtų atsiremti. Karalius – sukurtas visuomenės, viduje nelaimingas, vienišas žmogus.

Būti karaliumi, vadinasi, neturėti draugų, neturėti žmogaus, kuriuo gali pasitikėti. Tai ką atsakysite, mielieji skaitytojai, ar vis dar norite būti karaliais?

Šarūnė Aranauskaitė, II g kl.

Nuotraukoje: gimnazistai J. Čiurlionytės Menų mokyklos organizuotame „Kalėdiniame“ koncerte.

Mokyklos priestatas – sporto kompleksas

Jei prie mokyklos galėčiau pristatyti priestatą, jis atrodytų štai taip: nudažytas būtų tokia pat spalva kaip ir mokykla. Durų nebūtų – vietoj jų stovėtų langai. Jei paklaustumėte kodėl, atsakyčiau, kad vaikams daug smagiau lipti pro langą, nei eiti pro duris.

Įsivaizduokite, kad įeinatė į šį priestatą. Einatė tiesiu koridoriumi ir matote lempas, panašias į futbolo ir krepšinio kamuolius. Sienos nudažytos ramia, šviesiai žalia spalva. Pasukę galvą į dešinę pusę išvydote dvi duris. Atidarę pirmąsias regite erdvų kambarį, spinteles, mėlynos spalvos sienas ir paveikslą. Paveiksle nupiešta sportuojantys vaikai ir parašyta „SPORTAS – SVEIKATA“. Dar rasite ir kelis įrengtus veikiančius

dušus berniukams. Uždarę šio kambario duris, pasukote prie kitų. Atvėrėte ir patekote į didelį kambarį, kuriame stovi daug spintelių, o sienos išdažytos mergaičių išsvajotąja rožine spalva. Ten vietoj paveikslų kabo veidrodis. Turbūt nereikia aiškinti kam? Kaipgi mergaitės gražuolytės be veidrodžio? Tame kambarėlyje irgi veikiančios dušai. Bet gražesni ir prašmatnesni nei berniukų. Išėję ir iš šio kambario, rasite automata, paprastos pilkos spalvos, o jame pardavinėjams mineralinis ir paprastas vanduo. Gėrimų su saldikliais mums nereikia.

Nusipirkę vandens, eikite tiesiai ir aptiksite didžiulę, erdvią sporto salę. Ji dviejų spalvų – geltonos ir raudonos. Salėje nėra šviestuvų, nes ryškios sienos apšviečia salę net aklinoje tamsoje! Girdėjau tokią mitą, jog šioje salėje net ir aklas žmogus gali praregėti. Šioje didžiulėje patalpoje kabo krepšinio lankai, stovi futbolo vartai ir ištemptas tinklinio tinklas. Pasisukę į dešinę pusę jūs pamatysite mėlynos spalvos pakylą, kurioje pilna raudonų kėdžių, skirtų žiūrovams, ir teisėjų stalą. Kitame salės gale yra dvi durys: vienas atidarę išvysite mažą palėpę mėlynos spalvos, joje pilna sportui reikalingo inventoriaus. Atidarę kitas, regėsite trumpą koridorių, kurio gale šviečia langas. Atsidarę ir išlipę pro langą atsidursite šalia didelio stadiono. O kaip atrodo stadionas, paklauskite? Dar nežinau. Apie tai kitame numeryje.

Štai taip aš įsivaizduoju šalia mokyklos pastatytą priestatą – sporto kompleksą.

Agnė Baltulionytė, 6 kl.

Emilijos Rožankevičiūtės I g kl. nuotrauka

Baseinas

Jeigu statybininkai statytų naują mokyklos priestatą, o mane pakviestų suplanuoti, koks tai būtų priestatas, aš jiems pasiūlyčiau baseiną.

Jis stovėtų šalia sporto salės ir, kaip įprastai, turėtų du kambarius. Vienas būtų mergaičių, o kitas berniukų. Ant lubų kabotų daug lempų ir jos šviestų įvairiomis spalvomis, o prie jų žerėtų margi dideli balionai, tad kai įėjęs pažvelgtum į viršų, pasijustum, lyg būtum diskotekoje. Šonuose stovėtų suoliukai ir spintelės kaip ir įprastame baseine. Jo gylis siektų apie tris metrus, tad tie, kurie nemoka plaukti, galėtų net nuskęsti. Vadinasi, nemokantieji plaukti turėtų dėvėti pripučiamas liemenes. Jame būtų dešimt

plaukimo takelių ir laiptai, kuriais galėtų vaikai įlipti ir išlipti iš baseino. Jį puošytų dideli, spalvoti langai, pro kuriuos iš išorės nieko nematytum. Jame dirbtų dešimt plaukimo mokytojų, kurie mokytų plaukti ir taip pat prižiūrėtų vaikus, kad šie nenuskęstų. Gal šis priestatas būtų panašus į įprastą baseiną, bet viduje jis būtų išklotas ir išklijuotas spalvotomis, margomis plytelėmis ir nušviestas vaivorykštės spalvomis.

Tai štai kokį priestatą aš įsivaizduoju. Ir manau, kad jis labai praverstų mūsų mokyklai ir vaikams. Juk taip lengvai išmoktume plaukti...

Viktorija Jankeliūnaitė, 6 kl.

Planetariumas

Architektas projektavo mūsų mokyklos priestatą ir manęs paprašė išsakyti savo nuomonę. Aš jam pasiūliau pastatyti – planetariumą, manau, labiausiai apsidžiaugtų gamtos mokslų mokytojas Stasys Papartis. Tuoju paaiškinsiu kodėl.

Planetariumas stovėtų prie raudonojo mokyklos pastato. Jis būtų apvalios formos, aukštas lyg medis, iš jo išeitų dar vienas pastatas, kuris pagražintų jo išorę ir padarytų planetariumą ne tokį vienišą. Stogą nudažytume sidabrine spalva, nuspalvindami nedidukais kvadračiukais. O kai šiuos apšviestų saulė, stogas sutviskėtų kaip žvaigždė naktį. Kupolą prilaikytų tamsiai rudos, tvirtos kolonos. Langai siauri, bet ilgi, o jų rėmai siektų žemę. Durys plačios, susidarytos iš trijų detalių – vidutinio dydžio stačiakampio ir mažų šoninių stačiakampiukų.

Įėję planetariumo vidun čia pat pamatytumėte bėgantį fontanelį ir išgirstumėte tyliai grojančią muziką. Prie fontano stovėtų keletas kėdžių ir puikuotųsi gėrimų bei užkandžių aparatas. Jei

šiek tiek pasuktumėte galvą į dešinę, pamatytumėte tris mokytojus, saugančius tvarką viduje. O kaipgi be jų? Priešais tiestūsi ne itin ilgas koridorius. Jo kairėje vietoj gido stovėtų kartoninis mokinyš, rodantis pirštu į dešinę. Ant jo rankos parašytas užrašas: „Sveiki!“ Paėję kelis žingsnius piršto kryptim ir truputį pasilenkę, atsидurtumėte pačioje didžiausioje planetariumo salėje. Dešiniajame kampe rastumėte lopinėlių nusiauti batams ir jiems pasidėti. Mokytojas Papartis niekada neleistų mums įeiti į vidų purvinais žemėtais batais! Palypėję keliais laipteliais atsидurtumėte ant minkštų čiužinių. Pažvelgę į lubas pamatytumėte, kad nėra apšvietimo, jokių lempų – tik juodos lubos ir pakabintos muzikos kolonėlės. Atsigulus būtų minkšta, minkšta, lyg plunksnų pridėta į čiužinius. Kai užsidarinės durys, pradės tyliai groti raminanti muzika, visi nutils, pažvelgs į juodą ekraną ir kartą per savaitę mokiniai pamatys vis ką nors nauja: žvaigždes, žvaigždynus, planetas ir kitus judančius objektus.

Tai štai kokio priestato mokyklai ir vaikams reikėtų, kad būtų nors viena diena per savaitę poilsio ir atsipalaidavimo. Kad būtų laimingas mūsų mokytojas Stasys Papartis ir kad turėtų kur puikuotis didysis teleskopas.

Kamilė Daugevičiūtė, 6 kl.

„Poezijos pavasarėlis 2015“ Pauosupyje

Šeštadienį, gegužės 16 d., mes, „Kūrėjų būrelio“ poetės su kitomis poetėmis iš 8 klasės ir likusiais kūrybai, o gal tiesiog pavasario linksmybėms nusiteikusiai mokiniais ir dviem mokytojoms Asta Tarailiene ir Rita Černiauskiene, važiuovom į „Matučio drevę“ Pauosupyje. Ten ir vyko šventė poezijos šventė.

Renginį vedė keturios klounais persirengusios merginos, kalbėjo suaugę žmonės, Matučio premijos laureatai, dainavo ir eilėraščius sakė įvairaus amžiaus vaikai, kol buvo atidaryta šventė. Jos metu turėjome galimybę paskaityti savo

eilėraščius ir mes, septynios gimnazijos atstovės. Džiaugiamės, kad Evelinai Kasabuckaitei pavyko tapti šventės laureate. Labai ja džiaugėmės, nors, beje, jos eilėraščių turėjo perskaityti mokytoja Asta, nes Evelina nevažiavo su mumis.

Buvo linksma, smagu, o labiausiai man į atmintį įstrigo daina, pagal kurią reikėjo šokti ir daryti mankštą. Ta dalis buvo smagiausia ir juokingiausia. Pati šventė buvo įdomi, nenusivyliau.

Kamilė Daugevičiūtė, 6 kl.

Eilėraščiai, dalyvavę konkurse „Poezijos pavasarėlis 2015“ Pauosupyje prie Matučio drevės

**Evelina Kasabuckaitė, 8 kl.,
„Poezijos pavasarėlio 2015“ laureatė
Šventovė**

Saulė savo spindulius
Ant medžių džiausto,
O jų šakas švariai nugludina lietus
Ir kerpėmis tarsi spaustukais
Ima ir suspaudžia,
Kad nepabėgtų iš akiračio dangus.

Nukritęs nuo drėgnos žolės
Upelyje ištirpsta rasos lašas,
Paliestas tik mažytės skruzdėlės...
Ir samanos atrodo tartum basos
Po apšviestais vidurdienu kelmiais...

Nenoriai voras tinklą varsto -
Per daug pakrantėje šviesu...
O šalia medžių guli jau uždusę žievės,
Nieks rankos joms jau neišties.

Ne vien tik i bažnyčią
Einam pasimelsti -
Gamtos vaizdai, garsai -
Tai it malda šventa,
Kurią kartodamas tu supranti,
Kur bažnyčia tavoji...

**Kotryna Černiauskaitė, 4 kl.
Gandro kultūra**

Prie mano namų gyvena toks paukštis,
Gandras vardu.
Jo baltos plunksnos, sparnai juodi,
O kojos – kojos žydi kaip gėlės.

Mielieji, žmonės, jūs manot,
Kad gandras geras,
Kad ėda varles ir neša vaikus
Iš balų, iš pelkių...

Žmogau, tu klysti – jis blogas,
Nes ėda kiaušinius
Vištų, ančių, žąsų,
Ryja peles.

O jeigu taip ir vaikus
Suris iš balų, iš pelkių?!

Žmogau, negalvok,
Kad gandras geras,
Galvok tik tada,
Kai jis SKRENDA.

Kamilė Daugevičiūtė, 6 kl.

Be namelių

Šalta. Pūga.
Apgaubė balta skara.
Pripustyta iki kelių.
Vargšai paukščiai
– be namelių...
Jie purens uogeles,
Sniegu apsnigtas.
Slepiasi paukšteliai.
Šąla. Pusto visą dieną,
Viena liko be pastogės
Raudongurklė sniegena.

Rugilė Ulbinaitė, 6 kl.

Balto paukščio žinia

Tarp dangaus ir žemės
Baltas paukštis skraido,
Baltas paukštis skraido,
Gerą žinią neša.

Gerą žinią neša
Mano brangiai tėvynei.

– Tu, šalele gimtoji,
Tu graži kaip laukų gėlė,
Šviesi kaip dangaus saulė,
Vienintelė kaip mama.

Miglė Krutulytė, 6 kl.

Palikus gimtinę bėgti kitur

Lyja lietus,
Miršta žolė,
O žmogus – lekia nežinodamas kur.

Sužinok, žmogau,
Ar sunku,
Palikus gimtinę bėgti kitur?

Sugrįžus namo,
Jau nieks nebelauks,
O meilės norėsis daugiau ir daugiau..

*Gimnazijoje jaunieji poetai irgi turi savo nišą.
Jaunieji kūrėjai ir jų mokytojai kasmetinėje popietėje „Rudeninių lapų šokis“*

Viktorija Jankeliūnaitė, 6 kl.

Lietus

Vakaras ilgisi ryto
Ir toliais atbėga lietus,
Kas kartą krisdamas žemėn
Tyliai pabudina mus.
O kas gi galėtų nuprausti
Ryto rasa veidą dulkėtą
Ir glostyti širdį? Kaip
Juokias dangus... Tai juk lietus –
Amžinybės lietus...

Modesta Čaplikaitė, 8 kl.

Visada su tavimi

Ir kaskart taip gera širdžiai,
Kai alsavimą girdžiu,
Tą, kuris mane ramina
Ir suteikia daug jėgų.
Kiekviena šaka lyg rankos
Glosto paliktas žaizdas,
O vanduo, kurs neišsenka,
Šluosto ašaras sūrias.
Ten, skryniose, užrakinti
Stūkso amžini vargai,
Ir ne tau, žmogau, įminti,
Kam tą vietą palikai...
Amžinybės glėbyje
Visada ji su tavim,
Ir nereikia šimto žodžių -
Tik pajauski ją širdim.

6 klasės istorijos

Trys dukterys ir tėvas

Vieną kartą gyveno trys dukterys ir tėvas. Parėjo tėvas iš miško ir parnešė malkų. Tada apsižiūrėjo, kad nėra degtukų. Tėvas pasakė, kad eis degtukų ir paklausė, ko joms nupirkti.

– Aš norėčiau geltonos suknelės su megzta skraiste, – užsimanė vyriausioji.

– O aš noriu stalinės lempos, kad ji būtų su lempute, – pareikalavo vidurinioji.

– O aš tai labiausiai norėčiau kepurės, kad būtų su gėlytėmis, – kukliai ištarė jauniausioji.

– Nu, gerai, dukterys, aš jums nupirksiu, ko jūs norite.

Jisai atsistojo nuo taburetės ir nuėjo į miestelį, kurio pavadinimas Kupkeliai. Nuėjo tėvas į tą miestelį ir nupirko, ko reikėjo. Tada parėjo namo ir viską išdalino. Tėvas užkūrė pečių ir ėjo skaityti knygos. Tik jos, savo knygos, niekur nerado. Tada paklausė dukterų, ar jos nepaėmė.

– Aš nepaėmiau, aš savo turiu, – atrėžė pirmoji.

– O tu nepaėmei? – pasiteiravo tėvas.

– Ne, aš nepaėmiau, kam man, aš juk neskaitytau, – pasipūtė antroji.

– O tu?

– Aš tai neėmiau, kam man tos tavo knygos, aš juk turiu gražiąją kepuraitę su gėlytėmis, – atšovė jaunėlė ir toliau maivėsi prieš veidrodį.

– Nu, gerai einu ieškoti tos savo knygos.

Tėvas apieškojo visus namų kampus, bet nerado. Pamatė tą knygą pro langą, kad ji guli ant žemės. Išėjo į lauką jos pasiimti, bet kad ji vis tolsta. Jis pradėjo vytis. Tik niekaip nepagauna. Ji nušuokliavo net prie ugnikalnio. Tada ten ir pasigavo. Parsinešė namo ir perskaitė.

Tada ir dukterys norėjo perskaityti. Paėmė ir perskaitė.

Justas Dudavičius, 6 kl

Juodasis Slibinas

Nuo vaikystės bijau Juodojo Slibino. Pagalvojus, išeiti naktį į kiemą?! Ne jau ne, vien pamąščius apie tamsą, šiurpuliukai per kūną bėga. Tai ką dar galvoti, kai iš tamsos išnirtų tamsiai žalios akys, be kūno?! Norėčiau jam į akis pažvelgti, ką tu žinai – gal mums pavyktų susidraugauti.

Kodėl – nes baisu išeiti į lauką naktį. Jei jį įveikčiau, nereikėtų bijoti tamsos. Bet galimas ir antras variantas – aš galiu su juo susidraugauti, ir taip pat įveiksiu savo baimę „tamsą“.

Kamilė Daugevičiūtė, 6 kl

Kas būtų, jeigu pasaulyje liktų tik vaikai?

Vieną kartą pasaulyje pradingo tėvai ir liko tik vaikai. Vaikai pradėjo linksmintis. Kiti ėmė valgyti be perstojo, ėjo į parduotuves ir viską iš jų vogė.

Tėvams dingus, vaikai išsilakstė gyventi į mišką kaip ir senovėje. Statė namus iš lapų ir pagalių, o kai baigė statyti, galėjo ilsėtis. Tada jie pradėjo žaisti. Žaidė pačius įdomiausius ir linksmiausius žaidimus: slėpynes, gaudynes, o likusieji karstėsi po medžius.

Vaikai vagiškai sau gyveno parduotuvėse, žaidė pavogtais žaislais ir valgė vogtą maistą. Bet kai kurie pradėjo vogti brangenybes ir papuošalus. Jie tapo labai godūs. Vyresniems vaikams tai nepatiko ir jie pradėjo vesti tvarką. Vyresnieji surinko vaikus, kurie norėjo gyventi kaip normalūs žmonės. Ir nuvedė juos į saugią vietą, kur niekas nieko nevogė.

Be tėvų vaikai tikrai pašėlo. O vyresnieji įvedė tvarką. Vaikai gyveno kaip tikri žmonės tik be tėvų.

Ovidijus Točelis ir Lukas Jauneika, 6 kl

Laikraštį kuruoja mokytojai

Rita Černiauskienė, Vytautas Černiauskas

Šeinių 10, LT-65333 Merkinė, Varėnos raj. tel 8 310 57275

Jovita Urbonavičiūtė,

Gabrielė Lukšytė,

Inesa Sinkevičiūtė,

Aldona Bubnelytė,

Emilija Rožankevičiūtė,

Kristupas Černiauskas,

Šarūnė Aranauskaitė,

Ovidijus Točelis,

Evelina Prieskienytė,

Kamilė Daugevičiūtė